

‘L’oreneta’ parteix d’un atemptat doblement homòfob

Estrenada en 15 països, ara arriba a La Villarroel l’obra de Guillem Clua

MAGI CAMPS
Barcelona

Com pot ser un atemptat doblement homòfob? Doncs no reconeixent que ho és. Això és el que va passar el 2016 a la discoteca Pulse d’Orlando (Florida), d’ambient LGTBI, on un terrorista islamista va matar cinquanta persones el dia de l’Orgull Gai. Aquest no reconeixement per part de les autoritats és el que va exasperar el dramaturg Guillem Clua, que es va abocar a escriure una peça teatral com a vàlvula d’escapament. A més, era el dia del seu aniversari. D’aquella primera versió va acabar confegint *L’oreneta*, un text colpidor que es presenta ara a La Villarroel, amb Emma Vilarasau i Dafnis Balduz, i direcció de Josep Maria Mestres.

“És una obra dolorosa, però també lluminosa, amb un punt sanador”, explica Mestres. *L’oreneta* relata la trobada entre una professora de música i un alumne que vol cantar al funeral de la seva mare la cançó del títol, composta per Iñaki Salvador. A poc a poc, els dos personatges aniran descobrint que tenen moltes més coses en comú del que es pensen.

Tot i que s’havia d’estrenar en un teatre públic català, el cas és que el projecte no va tirar endavant i l’estrena mundial se la va endur Londres el 2017. Després d’Anglaterra, fins a quinze països l’han estrenada, en els seus respectius idiomes, i també a Madrid, amb Carmen Maura (que ara la representa a París en francès) i amb Dafnis Balduz durant la segona temporada, i la direcció de Mestres. Cinc anys després, “com l’anomalia que representa *L’oreneta*”, diu Clua, finalment s’estrena la versió original, a La Villarroel fins al 3 d’abril, gràcies al compromís d’Emma Vilarasau, revela la directora de la sala, Tània Brenlle.

“L’atemptat del Pulse va ser el més mortífer des de les Torres Bessones als EUA i el que més amb el component LGTBI –explica Clua–. Que la policia no re-

conegués l’element homòfob va fer trontollar el col·lectiu. La sensació era que tot estava anant molt bé, que hi havia molta feina feta, però tot això es va trastocar i va ser l’inici d’una onada reaccionària”. Mestres hi afegeix: “Els passos endavant costen molt de fer i els passos enrere són immediats”.

Balduz afirma: “És un text que toca qualsevol persona, per empatia o per increpació. Crec que ningú no es quedarà indiferent després de veure-la”. L’actor també considera que “és important que aquest text giri, més enllà de les grans ciutats”. I es declara admirador de Vilarasau: “Amb 13 anys em vaig colar al seu camerino”.

La peça original en català s’estrena amb cinc anys de retard, amb Emma Vilarasau i Dafnis Balduz i direcció de Josep Maria Mestres

DAVID RUANO

Dafnis Balduz i Emma Vilarasau

L’actriu agraeix “la paciència per esperar; la pandèmia ha endarrerit moltes coses”, i també li reconeix a Mestres que tingui molta cura amb l’idioma, “és molt torracollons”. Pel que fa a la sintonia amb Balduz, considera: “És una obra de dos i si no hi ha equip, si no hi ha química, això no serveix”.

Sobre l’obra, Vilarasau opina que l’autor “té un cert impudor amb les emocions; ell va a les emocions més pures, més essencials, però no mostra la part fosca de l’ésser humà, sinó la més humana”. Clua conclou: “El que fan aquests dos actors és colpidor. Els vaig dir que era com si la veiés per primera vegada”.